

er den Minister, under hvis Forretningsomraade Forholdet henhører, ansvarlig for den skete Undladelse; endvidere er enhver anden Minister, der har bidraget til at hindre, at den paagældende Regeringshandling foretoges, ansvarlig.

§ 5.

En Minister er ansvarlig for de paa hans Vegne af en underordnet udfærdigede ministerielle Beslutninger, medmindre de paagældende Beslutninger enten er truffet af den underordnede i Henhold til en denne i Medfør af hidtidig Praksis eller Forholdets Natur given Bemyndigelse eller den underordnede har forsømt at forelægge Sagen for Ministeren. Ministeren bliver dog ogsaa ansvarlig for saadanne Beslutninger, saafremt han har undladt at skride ind, skønt han var vidende om, at den paagældende Beslutning vilde blive truffet. Det samme gælder, hvis han efter at være blevet bekendt med Udfærdigelsen har undladt at skride ind.

§ 6.

Er der truffet en Beslutning, for hvilken Ministeren bærer Ansvar, er han, for saa vidt Beslutningens Gennemførelse angaar, ansvarlig for underordnedes Handlinger eller Undladelser, saafremt disse har været beordret af Ministeren selv eller maatte staa som et nødvendigt eller naturligt Middel til Gennemførelsen af Beslutningen.

§ 7.

I Overensstemmelse med de foranstaaende Regler paadrager en Minister sig Ansvar:

- a. hvis der opkræves Statsskat eller afholdes Statsudgifter, der ikke har saadan Hjemmel, som Grundlovens § 42 kræver, og vedkommende Minister dermed har haft til Hensigt at unddrage Kongen eller Rigsdagen Afgørelsen med Hensyn til den paagældende Skatteopkrævning eller Udgiftsafholdelse eller har vidst eller burdet vide, at han ikke kunde faa det paagældende Skatte- eller Udgiftsbeløb godkendt af Kongen og Rigsdagen; en Minister paadrager sig dog ikke Ansvar for Afholdelsen af en Udgift, naar denne har været nødvendig af Hensyn til Statsstyrelsens forsvarlige Førelse;
- b. hvis der er udstedt en foreløbig Lov, uden at Tilfældet er særdeles paatrængende, eller paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, eller af et saadant Indhold, at det strider mod Grundloven. Det samme gælder, hvis Loven er af en saadan Beskaffenhed eller udstedt under saadanne Omstændigheder, at den eller de Ministre, der bærer Ansvar for dens Udstedelse, har vidst eller dog maattet vide, at den ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen, eller — hvis den foreløbige Lov efter sin Beskaffenhed ikke krævede Stadfæstelse — at dens Udstedelse ikke kunde ventes billigt af Rigsdagen. Ansvar paadrages dog efter Omstændighederne ikke, saafremt Loven ikke har bevirket Krænkelse af Statens Interesser eller andre almene eller private Interesser;
- c. hvis der ved kongelig eller ministeriel Beslutning udfærdiges en Retsforskrift angaaende et Forhold, der i Henhold til Grundloven, en særlig Lovbestemmelse eller hidtil fulgte Lovgivningsregler klart henhører under Lovgivningsmagtens eller Domstolens Omraade.